

Sygn. akt IV CSK 240/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku W.Z.
przy uczestnictwie R.B.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już

orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Uczestnik we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta występuje wówczas gdy zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta musi być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli taka wadliwość orzeczenia powinna być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. W takiej sytuacji rzeczą skarżącego jest wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów, a także przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w ewidentny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia jednak przyjęcia, że tak rozumiana przesłanka w badanej sprawie wystąpiła. Jakkolwiek skarżący trafnie podnosi, że stan prawny nieruchomości, według którego sąd powinien dokonać ustalenia przebiegu granicy pomiędzy sąsiadującymi nieruchomościami, może wynikać również z zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu, to jednak pomija, że jest to możliwe wówczas, gdy zasiedzenie potwierdzają fakty i dowody, którymi dysponuje sąd orzekający (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2017 r., II CSK 386/16, nie publ.). Jeżeli skarżący czyniąc zarzut nieuwzględnienia zasiedzenia odwołuje się do stanu posiadania wyznaczanego przebiegiem płotu postawionego w latach 2003 - 2004 r., to najwyraźniej pomija, że liczone od tych dat terminy zasiedzenia do daty orzekania nie zakończyły biegu.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

aj